

Злината тя съ любовь ще смаже,
 Лъжата — съ тръзвий свѣтъль умъ,
 На злобний старъ свѣтъ ще покаже
 Кжде е вѣрниятъ му друмъ.

И новъ животъ пакъ на земята
 Съ гласъ тржбенъ ще провъзгласи,
 Катъ новъ спаситель — отъ змията
 Човѣчеството ще спаси!

19. Къмъ съятелитѣ

Нощта преваля, съмва се, приятели,
 Къмъ трудъ суровъ ни всѣки новъ день вика!
 На работа, на правдата съятели,
 Дорде животъ и бодрость вредомъ блика!

Еднаква горка участь ни е стигнала:
 Отъ градъ ужасенъ всички сме сломени,
 Ржката Божия сякашъ се е вдигнала
 Отъ наш'тѣ плодороднитѣ полени . . .

Но що ви ползува сега да жалите,
 Че времето ни носи лоша жетва —
 Нели раздоритѣ, градътъ и халитѣ
 Сж били нашата най-страшна клетва?

Общъ дългъ е нашъ да си не губимъ времето
 За благодатенъ трудъ опредѣлено,
 А да оремъ, да сѣемъ умно семето
 На добродѣтелята благословено!

Отъ врагъ да пазимъ нивата засѣяна
 Тамъ тайно плевели да не посѣе
 Отъ слънцето на любовьта огрѣяна
 Съсъ плодъ на правда жива да озрѣе —

И пакъ да чакаме съ миръ и търпение
 Съ очитѣ устремени къмъ небето
 Богъ да обсипе съсъ благоволение
 Полето наше родно съ кръвь облѣто.

20. Нови зрѣятъ времена!

Нови зрѣятъ времена!
 Азъ ги виждамъ отъ отъ далече
 Какъ отъ здрави семена
 Свѣтли мисли, топли речи
 Отъ сърдце на люде клетки
 По земята вредъ посѣти
 Нова жетва грѣе вече!